

RECENSION

Jean-Pierre Darroussin och Ariane Ascaride i *Snön på Kilimanjaro*

Snön på Kilimanjaro

Originaltitel Les neiges du Kilimandjaro

Svensk titel Snön på Kilimanjaro

Regi Robert Guédiguian

Producent Marc Bordure

Manus Robert Guédiguian, Jean-Louis Milesi

Foto Pierre Milon

Roller Ariane Ascaride, Jean-Pierre Darroussin, Gérard Meylan, Marilyne Canto, Grégoire Leprince-Ringuet, Anaïs Demoustier, Adrien Jolivet m fl

Frankrike 2011

Längd i tid 1 tim 30 min

Distributör Nonstop Entertainment AB

Öppningsscenen i Robert Guédiguians *Snön på Kilimanjaro* utspelar sig i Marseilles hamn. Tjugo hamnarbetare ska medelst lottdragning få sparken – och en av dem visar sig till allmän överraskning vara fackordföranden Michel, som av solidaritet med de övriga lagt en egen namnklapp i lådan. Nu får han dela arbetslösheten med de andra, men familjen reder sig någorlunda, hustrun Marie-Claire jobbar inom hemhjälp. Till en födelsedagsfest för Marie-Claire bjuds alla arbetskamrater som fått sparken in, och barn och vänner framför en låt från det radikala 60-talet, Kilimanjaro, vilket gett filmen dess titel. Dit ska hon och maken resa, är det tänkt, det är hennes dröm sedan gammalt. Men så blir det inte. Under en hemmakväll med syster och svåger rånas de brutalt av två maskerade män.

Senare visar det sig att det är två av dem som avskedats.

Michel, en godhjärtad man och idealist som gärna citerar den gamle socialistledaren Jean Jaurès, mördad av fanatiska nationalisterna strax innan första världskriget, vill gärna försöka förstå. Vad fick hans gamla arbetskamrater att bete sig så illa mot just honom? Det har han inget för, när han försöker prata med en av rånarna möter han bara ett oförsonligt hat och den gamla dolkstötsmyten att fackledarna snor åt sig arbetarnas pengar. Maken till ettersprutande raseri har jag knappast sett sedan ungkommunisten skällde ut socialdemokraten i Widerbergs *Ådalen 31*. Mycket känsla, ingen eftertanke, bara oartikulerad vrede och avundsjuka.

Är det alltså en film om att facket avlägsnat sig för mycket från medlemmarna? Knappast, en rånare kan inte vara företrädare för det stora kollektivet. Däremot kan själva lottdragningen ses som ett tecken på att facket tappat mark i förhållande till arbetsköparna, men inte heller det temat markeras särskilt tydligt. Det är en politisk film utan tydlig politisk linje. Vad som är mer framträdande är en kristen försoningstanke, som når sin kulmen när Michel och Marie-Claire tar hand om rånarens två pojkar.

Jean-Pierre Darroussin och Ariane Ascaride gör fina rolltolkningar som det åldrade, något luggslitna arbetarklassparet som aldrig övergett sin ungdoms radikala värderingar. Samtidigt tycks mig filmen något temperamentslös, den är charmig men känns också bitvis lite jolmig. Feel-good i den franska arbetarklass som sannerligen inte värst ofta dyker upp på vita duken.

Gunder Andersson.

FILMRUTAN